

C4 – De clown

Hij was maar een clown, in 't wit en in 't rood.
Hij was maar een clown, maar nu is hij dood.
Hij lachte en sprong, in 't fel gele licht.
Maar onder die lach, zat een droevig gezicht.

De herinnering blijft aan die clown met z'n lach.
Hij heeft alles gegeven tot de laatste dag.
Niemand kende de pijn van z'n stille verdriet
want er was op het einde niemand die hij verliet.

Hij woonde alleen in een wagen van hout.
Hij was maar een clown, en zo werd hij oud.
Z'n hoed was te klein, en z'n schoenen te groot.
Hij was maar een clown, maar nu is hij dood.

De herinnering blijft aan die clown met z'n lach.
Hij heeft alles gegeven tot de laatste dag.
Niemand kende de pijn van z'n stille verdriet
want er was op het einde niemand die hij verliet.

Op een avond, hij viel, net als elke keer.
Het publiek dat lachte luid, maar voor hem was het uit.
Hij was maar een clown in 't wit en in 't rood.
Hij was maar een clown, maar nu is hij dood.

De herinnering blijft aan die clown met z'n lach.
Hij heeft alles gegeven tot de laatste dag.
Niemand kende de pijn van z'n stille verdriet
want er was op het einde niemand die hij verliet.

De herinnering blijft aan die clown met z'n lach.
Hij heeft alles gegeven tot de laatste dag.
Niemand kende de pijn van z'n stille verdriet
want er was op het einde niemand die hij verliet.